

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρουσιάζει εἰς τὴν χρόνον ἡμῶν ὑπερβολὰς καὶ τῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικὸς 80. 12.— Ἐξωτερικὸς 6,50 Τελευτῶν 8,50 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΚΕΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΡΥΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἀδριανῶν 1919		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35 Φύλλα κρητογραφίαν ἔχον, ἑκάστη λεπ. 30 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐφημερίδου 40. 38, κατὰ τὸ Βασιλικόν Ἔτος 41ον.— Ἀριθ. 36	
--	--	---	--	---	--

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟΥ
[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

Ὅσο μοῦ μιλοῦσε ἡ Στεφανία, ὁ Ἀλέξης μᾶς τριγύριζε κι' ἅμα ξαναμπήκε ἡ ἀδελφή του στὸ σπίτι, ἐνῶ ἐγὼ ἔμεινα συγκινημένος στὸ περιβόλι, μ' ἐπλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἐγὼ δὴ τὰλληρα ἂν δεχθῶν τὸ ἔνα, θὰ μοῦκανες μεγάλη εὐχαριστήρη.

Ἀπὸ μᾶς τοὺς πέντε, ὁ Ἀλέξης ἦταν ὁ μόνος ποὺ εἶχε τὸ «αἰσθημα τοῦ χρήματος» καὶ πάντα τὸν κοροϊδεύαμε γιὰ τὴν φιλαργυρία του. Μάζευε πεντάρια-πεντάρια κι' αἰσιθάνονταν ἀληθινὴ εὐτυχία ὅταν μποροῦσε νάχη καινούργια μισόφραγκα καὶ φράγκα, ποὺ τὰ μετροῦσε ὁλοένα στὰ χέρια του, τάβαζε νὰ λάμπουν στὸν ἥλιο καὶ τὰ κτυποῦσε γιὰ νὰκούη τὸ γλυκὸ τους κουδούνισμα.

Ἡ προσφορά του μὲ συγκίνησε βαθιά. Δὲν ἤθελα νὰ τὴ δεχθῶ, μὰ ἐκεῖνος ἐπέμεινε καὶ μοῦχισε στὸ χέρι ἕνα ὠραῖο, στιλπνὸ ἀσημένιο νόμισμα. Ἀπὸ τοῦτο κατάλαβα πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀγάπη του γιὰ μένα, ἀφοῦ νικοῦσε καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸ χρήμα.

Ὅτε ὁ μικρὸς Βενιαμὴν δὲν μ' ἐξέχασε, παρὰ κι' αὐτὸς θέλησε νὰ μοῦ κάμη ἕνα δῶρο. Καὶ μοῦ χάρισε τὸ μαχαίράκι του. Ἀπαίτησε ὅμως νὰ τοῦ δώσω κι' ἐγὼ μιά πεντάρια, γιὰτ' εἶχε τὴν πρόληψη πὼς αὐτὰ μαχαίρια κόβουν τὴ φιλία.

Ἡ ὠρα περιόσε γρήγορα. Ἀκόμη ἕνα τέταρτο, ἀκόμη πέντε λεπτά, καὶ θὰ χωρίζομασταν. Ἡ Λίτσα δὲ μὲ συλλογιζόνταν πιά;

Τὴ στιγμή ποὺ ἀκούσθηκε ὁ κρότος τοῦ ἀρχιεοῦ, βγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς θεῖας-Κατερίνας καὶ μοῦ ἐγενεψε νὰ τὴν ἀκολουθήσω στὸν κῆπο.

— Λίτσα! τὴ φώναξε ἡ θεῖα-Κατερίνα. Μὰ ἐκείνη, χωρὶς νὰποκριθῆ, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο τῆς τρέχοντας.

Στὰ περιβόλια τῶν ἀνοικτῶν καὶ τῶν κηπουρῶν, ὅλα θυσιάζονταν στὴ χρησιμότητά κι' ἡ παραμικρὴ θέση δὲν παραχωρεῖται σὲ φυτὰ ποὺ δὲν θάδιναν ψωμί.

Στὸ περιβόλι μᾶς ὅμως ὑπῆρχε μιά μεγάλη τριανταφυλλιά τῆς Βεγγάλης, ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ξεριζώσει γιὰτ' ἦταν σὲ μιά ἀπόμερη γωνία.

Ἡ Λίτσα ἔτρεξε ὡς αὐτὴ τὴν τριανταφυλλιά, ἔκοψε ἕνα κλαδί κι' ἔπειτα, γυρίζοντας σὲ μένα, χάρισε σὲ δυὸ τὸ κλαδί αὐτό, ποὺ εἶχε δυὸ μπουμπούκια ἑτοιμὰ νὰνέοξουν, καὶ μοῦδωσε τὸ ἕνα.

Ὡ, τί μικρὸ πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἡ γλώσσα τοῦ στόματος μπροστὰ στὴ γλώσσα τῶν ματιῶν! Πόσο ψυχρὰ καὶ κούφια εἶναι τὰ λόγια, μπροστὰ στὰ βλέμματα!

— Λίτσα! Λίτσα! φώναξε ἡ θεῖα.

Οἱ μπόγοι εἶχαν φορτωθῆ κιόλα στ' ἀμάξι.

Πῆρα τὴν ἄρπα μου καὶ φώναξα τὸν Κάπη, ποὺ ἅμα μὲ εἶδε μὲ τῶργανο καὶ μὲ τὴν παλιά μου φορεσιὰ ἄρχισε νὰ πηδᾷ ἀπ' τὴ χαρὰ του, μαγεύοντας βέβαια πὼς θὰ παίρναμε καὶ τοὺς δρόμους καὶ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ γυρίζη ἐλεύθερος, — πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἄρεσε πολὺ καλύτερα παρὰ νὰ κἀθεταὶ κλεισμένος 'ς ἕνα σπίτι ἢ 'ς ἕνα περιβόλι.

Κι' ἦλθε ἡστιγμὴ τῶν ἀποχαιρετισμῶν. Μὰ ἡ θεῖα-Κατερίνα τὴν εὐοντόμεισε. Ἀνέβασε στ' ἀμάξι τὴ Στεφανία, τὸν Ἀλέξη καὶ τὸν Βενιαμὴν καὶ μοῦ εἶπε νὰ τῆς δώσω τὴ Λίτσα στὰ γόνατά της. Ἐπειτα, καθὼς στεκόμουν ἀκόμα σαστισμένος, μ' ἔσπρωξε σιγὰ κι' ἔκλεισε τὴ θυρίδα τοῦ ἀμαξιοῦ.

— Φίλησε τὸν πατέρα κι' ἀπὸ μένα! φώναξε ἀφοῦ . . .

Ἐνας λυγρὸς ἐπνιξε τὴ φωνή μου. — Ἐμπρός! εἶπε ἡ θεῖα.

Καὶ τ' ἀμάξι ἔφυγε (*).

Ἀνάμειο ἀπὸ τὰ δάκρυά μου, εἶδα τὸ κεφαλάκι τῆς Λίτσας νὰ σκύβη ἀπὸ τὸ κατεβαμένο τζάμι καὶ τὸ χεράκι της νὰ μοῦ στέλγη ἕνα φιλί. Ἐπειτα τ' ἀμάξι ἔστρεψε στὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ δὲν εἶδα πιά παρὰ ἕνα σύννεφο ἀπὸ σκόνη.

Τελεώσε!

Ἀχκουμπισμένος στὴν ἄρπα μου, μὲ τὸν Κάπη στὰ πόδια μου, στάθηκα πολλὴν ὥρα, κοιτάζοντας μηχανικὰ τὴ σκόνη ποὺ ξαναπερτε σιγὰ-σιγὰ στὸ δρόμο.

Κάποιος γείτονας εἶχε ἀναλάβει νὰ κλειδώσῃ τὸ σπίτι καὶ νὰ φυλάξῃ τὰ κλειδιά, γιὰ νὰ τὰ δώσῃ στὸ νοικοκύρη. Αὐτὸς μὲ εὐχαίραρε στὴν πραγματικότητά, μὲ τὴν ἐρώτησιν:

— Ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ;

— Ὅχι, θὰ φύγω.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς;

— Ἰσὰ μπροστὰ.

Χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ λυπήθηκε, γιὰτὶ ἀμέσως μοῦ εἶπε:

— Ἄν θελῃς νὰ μείνῃς, σὲ παίρνω ἐγὼ, μὰ χωρὶς μισθὸ τώρα στὴν ἀρχή, γιὰτ' εἶσαι μικρὸς ἀκόμα ἀργότερα βλέπουμε.

Τὸν εὐχαρίστησα, μὰ

δὲν ἐδέχθηκα τὴ θέση. — Καλὰ, παιδί μου, μοῦ εἶπε ἐγὼ ὁ καινέος γιὰ τὸ καλὸ σου...

Κι' ἔφυγε.

Τὸ ἀμάξι ἦταν τώρα μακριὰ. Τὸ σπίτι κλειδωμένο.

Πέρασα τὸ λουρὶ τῆς ἄρπας μου στὸν ὦμο μου. Τὸ κίλημα αὐτό, τόσο συνηθισμένο ἄλλη φορὰ, ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ Κάπη. Καὶ σημάθηκε, καρφάνοντας στὸ πρόσωπό μου τὰ φωτεινὰ του μάτια.

(*: Ἴδε εἰκόνα ἀποστρ. φύλλον, σελ. 278.

«Ἐμπρός!» (Σελ. 282, στ. α'.)

— Έμπρός, Κάπη! Κατάλαβε κι' έγραψε μπροστά γαυγίζοντας.

Κοιτάξα για τελευταία φορά το σπίτι εκείνο όπου είχα ζήσει δυο χρόνια κι' όπου έπιστευα πως θα ζούσα για πάντα, — κι' εξακίνησα.

Ο ήλιος ήταν ψηλά, ο ουρανός καθαρός, ο καιρός ζεστός δεν έμοιαζε καθόλου ή ώραία αυτή μέρα με την παγωμένη εκείνη νύκτα, που είχα πέσει έδω απέξω αποκαταμωμένος...

Όστε τα δύο αυτά χρόνια δεν ήταν παρά ένας σταθμός' έπρεπε να ξαναρχίσω το δρόμο μου.

Μα ο σταθμός αυτός μ' ευεργέτησε. Μου έδωσε δύναμη. Κι' ακόμα καλύτερο από τη δύναμη που αισθανόμουν στο σώμα μου, ήταν η αγάπη που αισθανόμουν στην καρδιά.

Δεν ήμουν πιά μόνος στον κόσμο.

Είχα ένα σκοπό στη ζωή μου: να γίνουμαι χρήσιμος, να κάνω καλό 'ς εκείνους που αγαπούσα και μ' αγαπούσαν.

Καινούργια ζωή άνοιγόνταν μπροστά μου. Θυμήθηκα τον Βιτάλη κι' είπα μέσα μου:

«Έμπρός!»

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Έμπρός!

Έμπρός! Ο κόσμος ήταν άνοιχτος μπροστά μου και μπορούσα να διευθύνω τα βήματά μου κατά την ανατολή ή τη δύση, κατά το βόρεια ή το νότια, όπου ήθελα κι' όπως μου κáπνιζε. Ήμουν ο κύριος κι' ο εξουσιαστής του έαυτού μου, έγώ ένα παιδί!

Κι' όμως αυτό άκριτως ήταν όλη μου η δυστυχία.

Πόσα παιδιά θα λένε από μέσα τους: «Αχ, άς μπορούσα νακανα ό,τι μάρσασι! άς ήμουν έλεύθερος! άς μñν είχα άπάνω άπ' το κεφάλι μου κανένα!» και θα περιμένουν άνυπόμονα την εύτυχισμένη ή μέρα που θα ποικτήσουν την έλευθερία... να κάνουν άνοησίες;

Έγώ όμως έλεγα: «Αχ και να είχα κανένα να με συμβουλεύη, να με όδηγή!»

Γιατί ανάμεσα 'ς εκείνα τα παιδιά και σε μένα, υπήρχε μία πολύ μεγάλη διαφορά: Εκείνα, άν κάνουν άνοησίες, έχουν κάποιον από πάνω τους να τους δίνει χέρι όταν πέφτουν χαμώ' ενώ έγώ δεν είχα κανένα. Άν έπεφτα μία φορά, θά τσεπε. να φθάσω ίσαμε κάτω κι' από κει να σηκωθώ μόνάχος μου, άν δεν τσακίζομουν. Κι' είχα άρκετή παύρα για να ξέρω πως μπορούσε και να τσακισθώ.

Παιδί, να! μα είχα ιδεί και πάθει τόσα στη ζωή μου, όστ' έγινα πιδ συνετός και πιο μετρημένος άπ' όσο είναι συνήθως τα παιδιά της ηλικίας μου. Ένα πλεονέκτημα, που το είχα άκριτοπληρώσει...

Γι' αυτό, πριν άρχίσω την περιπλάνησή μου, θέλησα να πάω να 'δω εκείνον που, τα δυο τελευταία αυτά χρόνια, στάθηκε για μένα πατέρας' άν ή θειά-Κατερίνα δεν με πήρε με τ' άμάξι, μπορούσα να πάω έξαιρέτα μόνος μου, με τα ποδαράκια μου, να τον φιλήσω κι' έγώ!

Άν και δεν είχα πάει ποτέ στη φυλακή των «κρατουμένων δια χρέη», ήξερα όμως άπάνω-κάτω πού βρίσκεται, γιατί τον τελευταίον αυτόν καιρό κολιές φορές άκουσα να μιλούν. γι' αυτή.

Θάπαιρνα το δρόμο της Μαγδαληνης που τον ήξερα καλά, κι' εκεί θα ρωτούσα. Άφού ή θειά Κατερίνα και τα παιδιά μπόρεσαν να ιδούν τον πατέρα, θα μάφιναν βέβαια να τον ιδώ κι' έγώ.

Παιδί του δεν ήμουν;

Δεν έτόλμησα να διασχίσω το Παρίσι με τον Κάπη έλεύθερο στο πλάι μου. Τι θάλεγα στους άτυφύλακες, άν μούκαναν παρατήρηση; Άπ' όλους τους φόβους που μου είχ' έμκνυσεί ή πείρα, ο μεγαλύτερος ήταν ο φόβος της άστυνομίας' δεν είχα ξεχάσει την Τουλούζα... Γι' αυτό έδεσα τον Κάπη μ' ένα σχοινί, — πράγμα που πλήγανε πολύ τη φιλαυτία του, το έβλεπα, μα τί να το έκανα; — κι' έτοι, κρατώντας τον άπ' αυτό το σχοινί, πήρα το δρόμο για τη φυλακή του Κλισύ.

Ίπάρχουν 'ς αυτό τον κόσμο πολλά θλιβερά πράγματα που ή όψη τους σε βυθίζει σε μελαγχολία' μα δεν γνωρίζω άσχημότερο και θλιβερότερο πράγμα από την πόρτα της φυλακής.

Στάθηκα μία στιγμή πριν τολμήσω να μπώ στη φυλακή του Κλισύ, σά να φοβούμουν μη με κρατήσουν και μένα, και μη ή πόρτα, ή φρικτή εκείνη πόρτα, άμα έκλεινε πίσω μου, δεν ξανάνοιγε πιά.

Φανταζόμουν πως ήταν δύσκολο να βγί κανείς από μία φυλακή, δεν ήξερα όμως πως επίσης δύσκολο ήταν και να μπή. Το έμαθα τότε κι' αυτό.

Τελος πάντων, με πολλά βράσανα, κατώρθωσα να φθάσω ίσαμε 'κείνον που ήθελα να ιδώ.

Μ' έμπασαν 'ς ένα «έντευκτήριο», όπου δεν υπήρχαν ούτε κάγκελλα ούτε καράσια, όπως έφανταζόμουν, και σε λίγο παρουσιάσθηκε ο πατέρας χωρίς άλυσίδες στα χέρια ή στα πόδια.

— Σε περίμενα, Ρεμύ μου, μου είπα, κι' έμάλωσα τη θειά-Κατερίνα που δεν σε πήρε με τ' άμάξι.

Άπό το πρϊ ήμουν μελαγχολικός, σάν άρρωστος' τα λόγια αυτά με ζωόγνησαν.

— Η Κυρία Κατερίνα, είπα, δεν ήθελε να με πάρη μαζί της.

— Αυτό δεν ήταν δυνατό, καιμένο μου παιδί. Σ' αυτό τον κόσμο, δεν κάνει κανείς ό,τι θέλει. Είμαι βέβαιος — πως θα δούλευες καλά και θάβγανες το ψωμί σου' ο Σουριό όμως, ο γαμπρός μου, δεν θάχε να σου δώση δουλειά.

Ναί, ήταν πολύ βαρδ να γυρίζω όλο

Είμαι νεοκράτης στο κανάλι του Νι-βερναλ κι' ο νεοκράτης, έννοιας, δεν χρειάζονται κηπουρόπουλα. Τα παιδιά μου είπαν πως σκοπεύεις να ξαναγίνης τραγουδιστής στους δρόμους. Ξέχασες λοιπόν πως λίγο έλειψε να πεθάνης άπό το κρύο κι' από την πείνα στην πόρτα μας;

— Όχι, δεν το ξεχάσα...

— Και τότε δεν ήσουν μόνάχος' είχες το γέρο που σε άδηγούσε. Τώρα όμως δεν έχεις κανένα...

— Έγώ τον Κάπη.

Όπως πάντα, ο Κάπης, άκούγοντας τ' όνομά του, άποκρίθηκε μ' ένα γαύγισμα σά ναλεγε: «Παρών! Άν με χρειάζεσθε, έδω είμαι!»

— Ναί, ο Κάπης είναι καλός, μα δεν είναι παρά σκύλος. Πώς θα βγάλης το ψωμί σου;

— Έγώ θα τραγουδω κι' ο Κάπης θα παίξη θέατρο.

— Ο Κάπης δεν μπορεί να παίξη μόνος του.

— Θα το μάθω διάφορα παιχνίδια. Άλήθεια, Κάπη, δεν θα μάθης ό,τι θέλω; Ο Κάπης έβαλε το πόδι του στο στήθος: «Μάλιστα! ό,τι θέλετε!»

— Τελος πάντων, παιδί μου, έγώ θα σε συμβούλευα να κοιτάξης να βρής καμιά θέση. Είσαι καλός δουλευτής και θάκανεσ πολύ πιδ φρόνιμα να μη γυρίζης έτσι στους δρόμους μ' αυτό το επάγγελμα των τεμπέληδων.

— Δεν είμαι τεμπέλης, το ξέρετε καλά. Όστε μάκούσατε ποτέ να παρακονεθώ για δουλειά. Σε σάς θα δούλευα όσο μπορούσα και θάμενα για πάντα μαζί σας' δεν θέλω όμως να μπω στην ύπηρεσία άλλωνών.

Τα τελευταία αυτά λόγια θα τα είπα με ιδιαίτερο τρόπο, γιατί ο πατέρας με κοίταξε μία στιγμή χωρίς ναπαντήση. Έπειτα μου είπα:

— Κάποτε μάς έλεγες πως ο Βιτάλης, πριν μάθης ποιός ήταν, σ' έκανε συχνά άπορής με τον τρόπο που κοίταζε τους ανθρώπους και με το ύφος που έπαιρνε, σάν ναταν κύριος άληθινός. Το ξέρεις λοιπόν πως κι' έσύ έχεις τους ίδιους τρόπους και το ίδιο ύφος;... Δεν θέλεις να μπής στην ύπηρεσία άλλωνών.

Πολύ καλά! κάμε, παιδί μου, ό,τι θέλεις. Έγώ για το καλό σου στο είπα, για κανένα άλλο λόγο. Είσαι αυτεξούσιος, άφού δεν έχεις γονείς κι' άφού έγώ δεν μπορώ να είμαι πιά πατέρας σου. Έπειτα, ένας δυστυχισμένος άνθρωπος σάν και μένα, δεν έχει το δικαίωμα να προστάξη.

— Ένα μόνο λόγο θα σου πω τώρα, εξακολούθησε ο πατέρας. Ο Θεός να σε φυλάη, καλό μου παιδί! Μείναμε κι' οι δυο λίγες στιγμές σιωπηλοί. Η ώρα όμως είχε περάσει κι' ήλθε ή στιγμή του χωρισμού.

— Άξαρνα ο πατέρας έψαξε στην τσέ-

μόναχος στους δρόμους, το ήξερα, το έβλεπα, το αισθανόμουν. Όποιος έζησε, σάν και μένα, την τραχιά αυτή ζωή' όποιος πέρασε νύκτες σάν εκείνη που οι λώκοι έφαγαν τα σκυλιά μας ή σάν την άλλην στα λατομεία του Ζεντιγύ' όποιος υπέφερε από κρύο κι' από πείνα όπως έγώ' όποιος γύρισε από χωριό σε χωριό χωρίς να μπορεί να καρδίση πεντάρα, όπως τόπαθα έγώ τότε που ο Βιτάλης ήταν στη φυλακή, — αυτός ξέρει καλά τους κινδύνους και τις άθλιότητες της ζωής που έτοιμαζόμουν να ξαναρχίσω.

Ένας μόνο τρόπος υπήρχε για να την άποφύγω, εκείνος που μου είπα κι' ο πατέρας: να βρω μία θέση, να πιάσω δουλειά. Δεν μπορούσα όμως να το κάμω, χωρίς να παραβώ την ύπόσχεση που είχα δώσει στη Στεφανία, στον Άλέξη, στον Βενιαμίν και στη Λίζα, δηλαδή χωρίς να τους εξαταλείψω. Άλήθεια, ή Στεφανία κι' ο Άλέξης κι' ο Βενιαμίν δεν είχαν τόσο την ανάγκη μου, μπορούσαν να γράφουν. Η Λίζα όμως; Η Λίζα δεν ήξερε να γράφη, όστε ή θειά-Κατερίνα. Άν την άφρινα λοιπόν έτσι, δεν θάχε καμιά έπιχειρηματία με τ' άδέλφια της. Και τί θάλεγα για μένα; Βέβαια πως δεν την αγαπούσα πιά, αυτή που μου είχε δείξει τόση άδελφική αγάπη και με είχε κάμει τόσο εύτυχισμένο. Άδύνατο!

— Δεν θέλετε λοιπόν να σάς φέρνω ειδήσεις από τα παιδιά σας; είπα στον πατέρα.

— Ναί, τα παιδιά μου μίληταν γι' αυτό το σχέδιο. Έμεις, άλήθεια, θάχαμε συμπέρο να ξαναρχίσης την παλιά σου ζωή' και όμως είδες, σε συμβούλευα να την άφίσης. Δεν πρέπει να συλλογίζεσαι κανείς τον έαυτό του, πριν συλλογισθής τους άλλους.

— Δέν θέλω να χωρισθώμε, μου είπε, χωρίς να σου δώσω κι' έγω κατιτί, για να με θυμάσαι. Νά, πάρε το ρολόί μου, σου το χαρίζω.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΑΡΙΚΑ. — Μπα! ο Άλέκος!.. Καλησπέρα. Άλέκο!

ΑΛ. — Καλησπέρα, Μαρίκα. (Στενωχωρημένος). Καλησπέρα και καληνύκτα.

ΜΑΡ. — Πώς ή καληνύκτα;

ΠΕΤΡ. (όμοίως). — Ναί, θά βγούμε έξω.

ΜΑΡ. — Πού θά πάτε;

ΑΛ. — Πουθενά.

ΜΑΡ. — Τι λέτε, καλέ;

ΠΕΤΡ. — Αυτό δά σ' ενδιαφέρει.

ΜΑΡ. — Και οι δυο σας κάνετε σάν συνωμότες.

ΠΕΤΡ. — Άφισέ μας να παράσούμε.

ΜΑΡ. — Βάζω στοίχημα πως θά κάνετε καλι τίποτα άπαγορευμένο.

ΠΕΤΡ. — Τρελή είσαι! πως φαντάσαι τέτοιο πράμα;

ΜΑΡ. — Τότε λοιπόν δεν καταλαβαίνω γιατί μου κρύβεσαι. Θαρρείς, Πετράκη, πως δεν παρατήρησα τους μυστηριώδεις τρόπους σου, μία βδομάδα τώρα;

ΠΕΤΡ. — ΈΙ και ύστερα;

ΜΑΡ. — Έπειδή λοιπόν δεν ξέρω άν κάνετε καλά ή άσχημα, θά πω της μαμάς, πως ξεδούεις κάθε μέρα τη δεκάρα του δελτινιού σου σε ύποκτα πράγματα.

ΑΛ. — Σε παρακαλώ, Μαρίκα, μη μάς καταγγείλεις!

ΜΑΡ. — Ά! βλέπετε, λοιπόν που κάνετε άσχημα, άφού φοβάτε να μη το πώ;

ΑΛ. (σιγά στον Πετράκη). — Θαρρώ πως καλύτερα είναι να της πούμε την άλήθεια.

ΠΕΤΡ. (όμοίως). — Έτσι λέω κι' έγώ.

ΑΛ. (δυνατά). — Όχι, Μαρίκα μου, δεν πιστεύω να είναι κακό αυτό που κάνουμε.

ΠΕΤΡ. — Τις προάλλες, ναί, δεν έκάναμε καλά.

ΜΑΡ. — Πότε;

ΠΕΤΡ. — Το περασμένο Σάββατο.

ΑΛ. — Όταν είδαμε μία παλιονατσάρλα στην ύρα του Μουστάκα.

ΜΑΡ. — Το θ σκύλο του παπουτσή;

ΠΕΤΡ., ΑΛ. — Ναί.

ΜΑΡ. — Κακόπαιδα!

ΑΛ. — Ό! μα τιωρηθήκαμε καλά.

ΠΕΤΡ. — Φαντάσου ο σκύλος έφυγε σάν τρελός, χωρίς να βλέπη πού πάει.

ΑΛ. — Και τότε, πλάσ, ρίγνεται πάνω στη βιτρίνα της θειάς Κατερίνας.

ΜΑΡ. — Της κανόβισσας;

ΠΕΤΡ. — Ναί... Ά! και ναβλεπεις!

Η βιτρίνα άνοιχτή... Ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο αγά... .

ΑΛ. — Άναποδογορίζεται.

ΠΕΤΡ. — Μιά όμιά... .

ΑΛ. — Φανταστική!

ΠΕΤΡ. — Και ο Μουστάκας να κολυμπά μέσα!

ΑΛ. — Πόσο γελάσαμε!

ΠΕΤΡ. — Μα όχι για πολύ... .

ΑΛ. — Η θειά Κατερίνα βγήκε έξω.

ΜΑΡΙΚΑ. — Μπα! ο Άλέκος!.. Καλησπέρα. Άλέκο!

ΑΛ. — Καλησπέρα, Μαρίκα. (Στενωχωρημένος). Καλησπέρα και καληνύκτα.

ΜΑΡ. — Πώς ή καληνύκτα;

ΠΕΤΡ. (όμοίως). — Ναί, θά βγούμε έξω.

ΜΑΡ. — Πού θά πάτε;

ΑΛ. — Πουθενά.

ΜΑΡ. — Τι λέτε, καλέ;

ΠΕΤΡ. — Αυτό δά σ' ενδιαφέρει.

ΜΑΡ. — Και οι δυο σας κάνετε σάν συνωμότες.

ΠΕΤΡ. — Άφισέ μας να παράσούμε.

ΜΑΡ. — Βάζω στοίχημα πως θά κάνετε καλι τίποτα άπαγορευμένο.

ΠΕΤΡ. — Τρελή είσαι! πως φαντάσαι τέτοιο πράμα;

ΜΑΡ. — Τότε λοιπόν δεν καταλαβαίνω γιατί μου κρύβεσαι. Θαρρείς, Πετράκη, πως δεν παρατήρησα τους μυστηριώδεις τρόπους σου, μία βδομάδα τώρα;

ΠΕΤΡ. — ΈΙ και ύστερα;

ΜΑΡ. — Έπειδή λοιπόν δεν ξέρω άν κάνετε καλά ή άσχημα, θά πω της μαμάς, πως ξεδούεις κάθε μέρα τη δεκάρα του δελτινιού σου σε ύποκτα πράγματα.

ΑΛ. — Σε παρακαλώ, Μαρίκα, μη μάς καταγγείλεις!

ΜΑΡ. — Ά! βλέπετε, λοιπόν που κάνετε άσχημα, άφού φοβάτε να μη το πώ;

ΑΛ. (σιγά στον Πετράκη). — Θαρρώ πως καλύτερα είναι να της πούμε την άλήθεια.

ΠΕΤΡ. (όμοίως). — Έτσι λέω κι' έγώ.

ΑΛ. (δυνατά). — Όχι, Μαρίκα μου, δεν πιστεύω να είναι κακό αυτό που κάνουμε.

ΠΕΤΡ. — Τις προάλλες, ναί, δεν έκάναμε καλά.

ΜΑΡ. — Πότε;

ΠΕΤΡ. — Το περασμένο Σάββατο.

ΑΛ. — Όταν είδαμε μία παλιονατσάρλα στην ύρα του Μουστάκα.

ΜΑΡ. — Το θ σκύλο του παπουτσή;

ΠΕΤΡ., ΑΛ. — Ναί.

ΜΑΡ. — Κακόπαιδα!

ΑΛ. — Ό! μα τιωρηθήκαμε καλά.

ΠΕΤΡ. — Φαντάσου ο σκύλος έφυγε σάν τρελός, χωρίς να βλέπη πού πάει.

ΑΛ. — Και τότε, πλάσ, ρίγνεται πάνω στη βιτρίνα της θειάς Κατερίνας.

ΜΑΡ. — Της κανόβισσας;

ΠΕΤΡ. — Ναί... Ά! και ναβλεπεις!

Η βιτρίνα άνοιχτή... Ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο αγά... .

ΑΛ. — Άναποδογορίζεται.

ΠΕΤΡ. — Μιά όμιά... .

ΑΛ. — Φανταστική!

ΠΕΤΡ. — Και ο Μουστάκας να κολυμπά μέσα!

ΑΛ. — Πόσο γελάσαμε!

ΠΕΤΡ. — Μα όχι για πολύ... .

ΑΛ. — Η θειά Κατερίνα βγήκε έξω.

ΜΑΡΙΚΑ. — Μπα! ο Άλέκος!.. Καλησπέρα. Άλέκο!

ΑΛ. — Καλησπέρα, Μαρίκα. (Στενωχωρημένος). Καλησπέρα και καληνύκτα.

ΜΑΡ. — Πώς ή καληνύκτα;

ΠΕΤΡ. (όμοίως). — Ναί, θά βγούμε έξω.

ΜΑΡ. — Πού θά πάτε;

ΑΛ. — Πουθενά.

ΜΑΡ. — Τι λέτε, καλέ;

ΠΕΤΡ. — Αυτό δά σ' ενδιαφέρει.

ΜΑΡ. — Και οι δυο σας κάνετε σάν συνωμότες.

ΠΕΤΡ. — Άφισέ μας να παράσούμε.

ΜΑΡ. — Βάζω στοίχημα πως θά κάνετε καλι τίποτα άπαγορευμένο.

ΠΕΤΡ. — Τρελή είσαι! πως φαντάσαι τέτοιο πράμα;

ΜΑΡ. — Τότε λοιπόν δεν καταλαβαίνω γιατί μου κρύβεσαι. Θαρρείς, Πετράκη, πως δεν παρατήρησα τους μυστηριώδεις τρόπους σου, μία βδομάδα τώρα;

ΠΕΤΡ. — ΈΙ και ύστερα;

ΜΑΡ. — Έπειδή λοιπόν δεν ξέρω άν κάνετε καλά ή άσχημα, θά πω της μαμάς, πως ξεδούεις κάθε μέρα τη δεκάρα του δελτινιού σου σε ύποκτα πράγματα.

ΑΛ. — Σε παρακαλώ, Μαρίκα, μη μάς καταγγείλεις!

ΜΑΡ. — Ά! βλέπετε, λοιπόν που κάνετε άσχημα, άφού φοβάτε να μη το πώ;

ΑΛ. (σιγά στον Πετράκη). — Θαρρώ πως καλύτερα είναι να της πούμε την άλήθεια.

ΠΕΤΡ. (όμοίως). — Έτσι λέω κι' έγώ.

ΑΛ. (δυνατά). — Όχι, Μαρίκα μου, δεν πιστεύω να είναι κακό αυτό που κάνουμε.

ΠΕΤΡ. — Τις προάλλες, ναί, δεν έκάναμε καλά.

ΜΑΡ. — Πότε;

ΠΕΤΡ. — Το περασμένο Σάββατο.

ΑΛ. — Όταν είδαμε μία παλιονατσάρλα στην ύρα του Μουστάκα.

ΜΑΡ. — Το θ σκύλο του παπουτσή;

ΠΕΤΡ., ΑΛ. — Ναί.

ΜΑΡ. — Κακόπαιδα!

ΑΛ. — Ό! μα τιωρηθήκαμε καλά.

ΠΕΤΡ. — Φαντάσου ο σκύλος έφυγε σάν τρελός, χωρίς να βλέπη πού πάει.

ΑΛ. — Και τότε, πλάσ, ρίγνεται πάνω στη βιτρίνα της θειάς Κατερίνας.

ΜΑΡ. — Της κανόβισσας;

ΠΕΤΡ. — Ναί... Ά! και ναβλεπεις!

Η βιτρίνα άνοιχτή... Ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο αγά... .

ΑΛ. — Άναποδογορίζεται.

ΠΕΤΡ. — Μιά όμιά... .

ΑΛ. — Φανταστική!

ΠΕΤΡ. — Και ο Μουστάκας να κολυμπά μέσα!

ΑΛ. — Πόσο γελάσαμε!

ΠΕΤΡ. — Μα όχι για πολύ... .

ΑΛ. — Η θειά Κατερίνα βγήκε έξω.

ΜΑΡΙΚΑ. — Μπα! ο Άλέκος!.. Καλησπέρα. Άλέκο!

ΑΛ. — Καλησπέρα, Μαρίκα. (Στενωχωρημένος). Καλησπέρα και καληνύκτα.

ΜΑΡ. — Πώς ή καληνύκτα;

ΠΕΤΡ. (όμοίως). — Ναί, θά βγούμε έξω.

ΜΑΡ. — Πού θά πάτε;

ΑΛ. — Πουθενά.

ΜΑΡ. — Τι λέτε, καλέ;

ΠΕΤΡ. — Αυτό δά σ' ενδιαφέρει.

ΜΑΡ. — Και οι δυο σας κάνετε σ

ΠΕΤΡ.—Θυμωμένη.
 ΜΑΡ.—Και σ'ας τράβηξε τ' αὐτιά ;
 ΑΔ.—Όχι!
 ΠΕΤΡ.—Ήμαστε πολύ μακριά...
 ΑΔ.—Μὰς εδειξε μόνο τὸ γρόθο της.
 ΠΕΤΡ.—Και μὰς εἶπε «κακούρ-
 γους» καὶ «ἀλιτήριους»!
 ΜΑΡ.—Δὲν εἶχε ἄδικο.
 ΑΔ.—Καὶ κατόπι ἄρχισε τὰ κλά-
 ματα.
 ΠΕΤΡ.—Αὐτὸ μὰς φάνηκε παρά-
 ξενο, νὰ βλέπεις μιὰ μεγάλη γυναῖκα
 νὰ κλαίη σὰν μωρό.
 ΑΔ.—Ἐγὼ κατασυγκινηθῆκα.
 ΠΕΤΡ.—Ἀμέσως μοῦ ἤλθαν τύψεις.
 ΑΔ.—Μεγάλες.
 ΠΕΤΡ.—Πλησιάσαμε τὴ θεῖα Κατε-
 ρίνα, καὶ τῆς εἶπαμε πὼς δὲν τὸ θέλα-
 με νὰ τῆς προσενώσουμε αὐτὴ τὴ ζημιὰ.
 ΑΔ.—Μὰς ἀποκρίθηκε πὼς τὸ ἔ-
 ξερα ποῦ δὲν εἶμαστε τόσο κακὰ παιδιά
 ὅσο φαίνομαστε, μὰ πὼς τὸ κακὸ δὲν ἀ-
 πογίνονται...
 ΠΕΤΡ.—Καὶ πὼς εἶχε τουλάχιστο
 εἴκοσι δραχμὲς ζημιὰ.
 ΜΑΡ.—Εἴκοσι δραχμὲς !
 ΑΔ.—Ναί.
 ΜΑΡ.—Ὡ! τὴν καϊμένη !
 ΠΕΤΡ.—Αὐτὸ σκεφθήκαμε κι' ἐμεῖς !
 Χήρα, μὲ τέσσερα παιδιά, δὲν ἔπρεπε
 νὰ τὴν ἀφίσουμε νὰ χάσῃ εἴκοσι δραχμὲς
 ἐξαιτίας μας.
 ΑΔ.—Στὴν ἀρχὴ σκεφθήκαμε νὰ τὰ
 ποῦμε ὅλα στὸς γονεῖς μας, γιὰ νὰ τὴν
 ἀποζημιώσουν.
 ΠΕΤΡ.—Μὰ δὲν θέλησε, γιὰ νὰ μὴ
 μὰς βάλῃ, ἔλεγε, σὲ μπελάδες.
 ΜΑΡ.—Τί καλὴ γυναῖκα !
 ΑΔ.—Τότε συμφωνήσαμε κι' οἱ δύο
 μας, ὁ Πετράκης κι' ἐγὼ, νὰ τῆς πη-
 γαίνουμε κάθε μέρα τὰ λεπτὰ τοῦ δειλι-
 νοῦ μας, ὅσο νὰ ξεπληρωθῇ.
 ΠΕΤΡ.—Τῆς δώσαμε κίβλα μιὰ
 δραχμὴ καὶ πενήντα ὁ καθένας.
 ΑΔ.—Αὐτὸ μὰς κοστίζει λιγάκι, μὰ
 τόσο τὸ χειρότερο.
 ΠΕΤΡ.—Τὸ ἔβριζαμε !
 ΜΑΡ.—Αὐτὸ λοιπὸν θέλατε νὰ μοῦ
 πῆτε;
 ΠΕΤΡ.—Ναί, μὰ καλύτερα θάταν
 νὰ φυλάγαμε γιὰ μὰς αὐτὴ τὴν ἱστορία.
 ΜΑΡ.—Κουταμάρα σας !
 ΠΕΤΡ., ΑΔ.—Ἐ ; !
 ΜΑΡ.—Ἐπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆτε
 πρὶο γρήγορα, θὰ σ'ας βοηθούσα κι' ἐγὼ
 νὰ πληρώσετε τὸ χρέος σας.
 ΠΕΤΡ.—Ὡ! ὄχι, Μαρίκα.
 ΜΑΡ.—Ναί. Αὐριο μὴ ξεχάσης νὰ
 μοῦ ζητήσης τὴ δεκάρα τοῦ δειλινοῦ
 μου, νὰ τὴν πᾶς κι' αὐτὴ στὴν θεῖα Κα-
 τερίνα.
 ΠΕΤΡ. (τὴν φιλεῖ).—Ὡ! τί καλὴ
 ποῦ εἶσαι, ἀδελφούλα μου !
 (ΕΣΚ. BOUILLIER)

[Μετάφρασις Κωνστ. Γ. Πατρ.]

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἐν * τὴν 20/5ου/1919.

Ἀγαπητὴ μου,

Ἰδίως τὰ παιδιά δὲν ἤξεραν πὼς νὰ
 δείξουν τὴ χαρὰ τους γιὰ τὸν ἀνέλπιστο
 ἐρχομὸ μου. Παράτρεχαν ποῖο νὰ μὲ
 πρωτοπεριποιηθῇ καὶ ποῖο νὰ μὲ εὐχα-
 ριστήσῃ, μὰ συνάμα συναγωνίζονταν καὶ
 ποῖο νὰ πρωτανακαλύψῃ τίς διαφορὰς
 ποῦ ὁ χρόνος μοῦ εἶχε φέρει στὴ μορφή,
 στὴν ὀμιλία, στὸ ντύσιμο, στὰ γούστα, 'ς
 ὅλα γενικὰ.
 Ὁ Πίπης πρωτανακάλυψε πὼς στὴν
 ξενιστεῖα εἶχα ἀποκτηθεῖ ρολοῖ.
 — Ἄ, μπᾶ! μοῦ λέει καὶ προσθέτει:
 Μὰ καὶ μεῖς ἔχουμε, κι' ἡ Λιλίκα κι'
 ἐγὼ. Τῆς Λιλίκας τῆς τὸ χάρισε ἡ
 Ἐλένη στὴ γιορτὴ τῆς, ἐμένα ὁ Πατέ-
 ρας τὴν πρωτοχρονιά. Γιὰ νὰ δῶ μοι-
 ζεῖ τὸ δικό σου μὲ τὰ δικά μας ;
 Καὶ σχεδὸν χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ νοιώσω
 τὸ ρολοῖ πέρασε ἀπὸ τὰ χέρια μου στὰ
 χέρια τῶν παιδιῶν.
 Κεῖ ποῦ μιλοῦσα μὲ τὴν μητέρα ἄ-
 κουα: «Δὲν εἶναι αὐτὸ καλὸ. Τὸ δικό
 μου θὰ ταίριαζε καλύτερα» ὄχι, μαῦρο
 θὰ εἶναι ωραιότερο. Ἄ, ναί, κτλ.» μὰ
 δὲν ἐνόμισα πὼς οἱ κουβέντες αὐτὲς μ'
 ἐνδιέφεραν καὶ δὲν ἐπρόσεξα καθόλου.
 Κι' ἔταν ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα μοῦ
 ξαναφόρεσαν τὸ ρολοῖ στὸ χέρι δὲν ἀντε-
 λήφθηκα πὼς μοῦχαν ἀλλάξῃ τὸ λουράκι.
 Στὶς ἀτέλειωτες ἐρωτήσεις, ποῦ μ'ἀ-
 πηθύνουν ἡ μητέρα κι' ἡ μεγαλύτερη ἀ-
 δελφὴ μου, ἀπαντοῦσα μὲ φούρια, γιὰτι
 κι' ἐγὼ βιαζόμουν ν' ἀρχίσω τὰς ἐρω-
 τήσεις. Δὲν πρόφθασα ὅμως ποῦ πλάκω-
 σαν οἱ ἐπισκέψεις.
 Πρώτη-πρώτη ἤλθε ἡ θεῖα νὰ μοῦ
 πῆ τὸ Καλὸς ὤρισε. Σηκώνομαι
 νὰ τὴν χαιρετήσω.
 — Τί κάνεις, παιδάκι μου;
 — Καλὸ... —Μποῦμ!
 — Τί ἦταν αὐτό ; Ἄχ, θεῖ μου, τὸ
 ρολοῖ μου ! Γίνηκε τρίμηνα ;
 — Ἄ, ὄχι, πάλι. Τὸ γυαλί ἔσπασε, τὸ
 σκέπασμα βγήκε, μὰ δουλεύει ἀκόμη,
 διορθώνεται.
 — Δόξα σοι, ὁ Θεός. Μὰ νὰ τὸ πᾶμε
 στὸ ρολοῖ ἀμέσως.
 — Τόση βία ;
 — Ναί, πρέπει. Μὲ συγχωρεῖτε, θεῖα.
 Ἐπῆγα τὸ σκαμμένο ρολοῖ στὸ ρο-
 λογά. Μοῦ τὸ διόρθωσε καὶ τὸν κλη-
 ρωσα. Μὰ σὰν πῆρε τὰ λεπτὰ μοῦ λέει
 εὐχαρίστω. Τί εἰρωνεία νὰ μὲ εὐχα-
 ριστῇ ἐκεῖνος ! Ἐγὼ, χρωστοῦσα νὰ τοῦ
 πῶ εὐχαρίστω, γιὰτι τὸ μεγάλο κα-
 λὸ ποῦ μοῦ ἔκαμε δὲν μποροῦσε νὰ πλη-
 ρωθῇ μὲ τὸ χρέμα. Ἀλήθεια, ἂν ἀπὸ
 ἰδιοτροπία ἢ ἀπὸ ἀνικανότητα ὁ ρολο-
 γὰς δὲν τὸ διόρθωνε, τί θὰ γενόμουν ;
 Θὰ εἶχα γιὰ πάντα κομματιασμένο κι'

ἄχρηστο τὸ ρολογάκι ποῦ σὰν μοῦ τὸ χά-
 ρισαν εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ τὸ διατηρούσα
 γερὸ, ὅσο θὰ ζούσα. Μὲ τί μάτια θ' ἀν-
 τίκριζα ὄσους τότε εἶχαν ἀκούσει τὴν
 ὑπόσχεσή μου;
 Ἄ, πόση εὐγνωμοσύνη χρωστῶ στὸ ρο-
 λογά. Μὰ φυσικὰ καθένας θ' ἀπορήσῃ πὼς
 τὸ πολυτίμητο αὐτὸ ρολογάκι εἶχε τὴν ἰδιό-
 τητα νὰ γλιστρήσῃ ξαφνικὰ καὶ νὰ πέφτῃ.
 Ἐ, τῶν παιδιῶν κατόρθωμα. Μοῦ εἶ-
 χαν ἀλλάξῃ τὸ λουράκι μ' ἓνα ἄλλο,
 μαῦρο, τριμμένο, ποῦ ἀπὸ τίς φαγωμέ-
 νες του τρῦκες παινιόχθαινε μὲ τὴ με-
 γαλύτερη εὐκολία τὸ σιδεράκι.
 Κι' ὅμως ἡ πρόθεσή τους ἦταν νὰ μ'
 εὐχαριστήσουν, καὶ γι' αὐτὸ θὰ εἶχα ἄ-
 δικὸ νὰ θυμώσω.
 Ἴσως κινὸ δίκια θὰ μποροῦσα νὰ θύ-
 μωνα μὲ τὸν αὐτὸ μου, γιὰτι ἄφησα τὰ
 παιδιά νὰ γυμνῶν τὸ ρολοῖ.
 Μὰ στὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ γυρισμοῦ
 ποῦ βρισκόμουν, δὲν ἦταν φυσικὸ νὰ
 ξεχάσω γιὰ λίγο τὴν ὑποχρέωσή ποῦ
 μοῦ ὑπαγόρευε τὸ ρολογάκι.
 Κι' ἔταν πάλι ἔδινα ἐκεῖνη τὴν ὑπό-
 σχεση, ποῦ νὰ προβλέψω μιὰ τέτοια πε-
 ρίπτωση, ἓνα μεθύσι χαρᾶς ποῦ τὸ προ-
 κάλεσε ἡ ἐπιστροφή !...
 Ἀλήθεια σὰν σὲ στιγμὴ ἐξάφως δι-
 νουμε κάποια ὑπόσχεση, θαρροῦμε πὼς
 τὸ εὐκολώτερο στὸν κόσμον εἶναι νὰ τὴν
 τηρήσουμε.
 Κι' ὅμως πότες περιπτώσεις ὑπάρ-
 χουνε ποῦ μποροῦμε ὀλίγε νὰ ξεχά-
 σουμε ὑποχρεώσεις ἐπιβαλλόμενες ἀπὸ
 κείνη τὴν ὑπόσχεσή μας, χωρὶς κι' ὅλα
 γι' αὐτὸ νὰ ἐπιτρέπουμε νὰ μὰς ποῦν ἔ-
 νόχους. Ἄν μάλιστα ἡ τύχη, ποῦ παίρ-
 νει κάποτε καὶ τὴ μορφή τοῦ ρολογαῖ,
 διορθώσῃ τὴν καταστροφή ποῦ προκάλεσε
 ἡ λησμοσύνη μας, κομμάζουμε κι' ὅλα
 πὼς ποτὲ δὲν ξεχάσαμε.
 Ὡ, ἂς ὑποσχόμεσθε ὅσο γίνεται πρὶο
 σπάνια ἢ, ἀκόμα καλύτερα, ἂς μὴν ὑπο-
 σχόμεσθε σὲ καμμιά περίπτωση ἄλλο
 ἀπὸ τὸ: θὰ προσπαθῶσω, ὅσο
 μπορῶ ἔτσι μονάχα γλυτώνουμε ἀπὸ
 τὸν κίνδυνο νὰ ρεζιλευθῶμε στὰ ἴδια
 μας μάτια. Ε. Α.

ΣΚΙΑ

Ἐπαῖο τὸ φεγγαράκι
 τὸ κρυφὸ μὲ τὰ κλάδια.
 Πλοῖα ἐπὶ τὸ ἕλμα
 τῆς λιμνοῦλας ἢ ἀμμονοῖ.
 Καὶ ποῖς δὲν εἶχα νοῦσοι
 μαλακὰ κι' ἀρμονική,
 μὲς στὸν ἴσκιον τὴν πεθαίνῃ
 τῶν νερῶν ἢ μουσική.
 Ἐφῶγε τὸ φεγγαράκι
 μὲς στὰ δάση τοῦ βουνοῦ
 κι' ἔλαμπαν ἀμέσως τ' ἀστρα
 κι' ὄλη ἡ δόξα τ' οὐρανοῦ.
 Ἡ αἶρα ἔφῶγε ἀπ' τὰ φύλλα,
 σὰν ψυχρὸν εἰσημηθῇ,
 κι' ἀφοργαζότανε γιὰ λίγο
 τῶν νερῶν ἢ μουσική...
 ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

(ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY)

Ε'. (Συνέχεια)

Ὁ κύριος Κάσσανδρος συλλογίστηκε
 πὼς αὐτὸ τόκταν ἀπὸ ἰδιοτροπία, γιὰ
 νὰ μὴ μοιάζον με ἄλλο τὸν κόσμον. Κι'
 ἀλήθεια, οἱ μεγαλοστῆνοι αὐτοὶ εἶναι
 καμμιά φορὰ τόσο ἰδιοτροποὶ ! Μπορεῖ
 πάλι νὰ τὸ ἔκαναν ἐπίτηδες, — συλλογι-
 στηκε ὁ κ. Κάσσανδρος, — γιὰ νὰ δια-
 τηρητα καλύτερα τὸ ἰνκό γινεῖο τους.
 Ὡ! χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ ἦταν ! Τί κου-
 τὸς νὰ μὰ τὸ σκεφθῇ ἀμέσως ὁ κ. Κάσ-
 σανδρος ! Ἐπειτα, τὴν εὐγένειά τους, τὴν
 ἀριστοκρατικὴ τους καταγωγὴ, μολο-
 γούσαν καὶ τὰ σπαθιά τους. Δὲν ἦταν
 ἀπὸ τὰ λεπτὰ, τὰ ψεύτικα ἐκεῖνα σπα-
 θιά, ποῦ σπάζουν σὰ γυαλιὰ μ' ἓνα κτύ-
 πημα ἦταν κατὰ σπάθες μεγάλες, γε-
 ρές, δυνατές, ποῦ καὶ στὸν πόλεμο θὰ
 μποροῦσαν νὰ τὶς μεταχειρισθοῦν. Βέβαια
 ποῦ αὐτὰ τὰ σπαθιά θὰ τὶς εἶχαν ἀπὸ τοὺς
 προγόνους τους, τοὺς Σταυροφόρους, οἰ-
 κογενετικά κειμήλια, ποῦ τὰ φοροῦσαν
 μὲ καμάρι καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τάπο-
 χωρισθοῦν. Αὐτὸ συλλογίστηκε ὁ κ.
 Κάσσανδρος κι' ἠύχασε στὴν ἐντέλεια.
 Ἀμέσως ἄρχισαν οἱ συστάσεις :
 — Ὁ κύριος κόμης ντὲ λά Φωρᾶ !
 ἐπρόφερε μ' ἐπισημότητα ὁ Ἀρλεκίνος,
 δαίχοντας τὸν ὄρατο Ἄνθῶ.
 Κι' αὐτὸς προχώρησε μὲ τὸ γρόθο
 στὸ πλευρὸ κουνάμενος-σεινόμενος καὶ
 στρίβοντας τὸ μούστακι του.
 — Ὁ κύριος μπαρώνος ντὲ λά Σε-
 ροκαμπὶ ! ἐφώνησε ὁ Ραντὶ Γκρι σπρώ-
 χοντας μπροστὰ τὸν ψηλόλιγνο Ἄτσα-
 λοκάρη, ποῦ στριφογύριζε κατὰ ἄγρια
 μάτια κάτω ἀπὸ φρούδα πυκνότητα σὰν
 ἀγκάθια.
 Κι' ἐξακολούθησαν νὰ παρουσιάζουν
 τοὺς ἐπίσημους προσκαλεσμένους τους,
 δηλαδὴ τὸν Πινίχτη, τὸν Κομφοκατσί-
 δα, τὸν Ἀγκασομάλλη καὶ τὸν Θανα-
 τὰ, ἓνα ἓνα μὲ τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τί-
 τλους αὐτοῦς.
 — Ὁ κύριος μαρκήσιος ντὲ Ρεμουλά !
 — Ὁ κύριος ὑποκόμης ντὲ Καλπουζάν !
 — Ὁ κύριος δοῦκας ντὲ Κατεργκάρ !
 — Ὁ κύριος ἀνθυποκόμης ντὲ Πα-
 λαμνεί !
 Σὲ κάθε ὄνομα ὁ κ. Κάσσανδρος, θαμ-
 πόμενος πάντα ἀπὸ τὴ φωτοχυσία καὶ
 ἀπὸ τὴν πλημμύρα τῶν τίτλων, ἔκαμε
 μιὰ βαθιὰ ὑπόκλιση σὰ νὰ κείρινε βου-
 τιά καὶ ψιθύριζε :
 — Ἐξοχώτατε !... Ἐκλαμπρότατε !...
 Μεγάλῃ μου τιμῇ !... δούλος ὑποκλινέ-
 στατος !... καὶ ἄλλα τέτοια ἓνα σωρὸ.
 Ἡ Κολομπίνα ποῦ στέκονταν πα-
 ρώμερα δὲν ἔβλεπε τίποτα. Ἄκουγε μόνο
 τὸν Πιερρότο, ποῦ καθὼς δὲν τοὺς ἐπρό-
 σεχε κανεὶς, τῆς ἔλεγε σ' αὐτὴ :
 — Θάρρος, Κολομπίνα !... Ὁ κατα-

ραμένος αὐτὸς γάμος δὲν ἔγινε ἀκόμα...
 Ὁ Μιστανφλοῦτος κι' ἐγὼ προσέχουμε
 κι' ἀρχίσαμε νὰ βλέπουμε καθαρά.
 Πραγματικῶς, ὁ Μιστανφλοῦτος ἐξα-
 κολουθοῦσε νὰ παρατηρῇ καὶ δὲν ἔχανε
 καμμιά λεπτομέρεια ἀπ' τὴν ἀλλόκοτη
 αὐτὴ σκηνή. Κάθε τόσο ζάρωνε τὰ φρού-
 δια του καὶ κρυφὰ κουνούσε τὰ κεφάλι
 του. Ὡ! αὐτὰ τοῦ φαίνονταν πολὺ ἔ-
 ποπτα...
 Ἐπιτέλους ἐκάθησαν στὸ τραπέζι.
 Κυκλοφόρησαν τὰ γλυκίσματα, γαμίσθη-
 καν τὰ ποτήρια, λύθησαν οἱ γλώσσες.
 Ὅλοι μιλοῦσαν μαζί κι' ἔκαναν ἓνα
 θάρυδο διαβολεμένο. Νὰ ποῦμε τὴν ἀλή-
 λεια, οἱ καλεσμένοι τῶν νοικάρηδων μι-
 λούσαν πολὺ ἔξυπνα, μὲ πολὺ πνεῦμα,

Ἐπιτέλους ἐκάθησαν στὸ τραπέζι... (Στὴν 6.)

ἂν καὶ μεταχειρίζονταν κάπως πρὸς-
 τυχῇ γλώσσα, σὰν αὐτὴ ποῦ ἀκούει κα-
 νεις στὶς ταβέρνες. Καὶ μιλώντας, ἄ-
 δειαζαν τίς μποτιλίες ὡς ποῦ νὰ πῆς
 κύμινο.
 Ὁ κ. Κάσσανδρος τοὺς ἄκουγε μὲ
 τὸν πρὶο μεγάλο καὶ εὐλακρινὴ θαυμα-
 σμό. Θεῖ μου, τί εὐτυχία νὰ κάθεται κα-
 νεις στὸ τραπέζι μὲ τέτοια σημαντικὰ
 πρόσωπα, τόσο ὑψηλὰ ὅσο καὶ καταδε-
 κτικά ! Ἰδιαίτερη ὅμως ἐντύπωση τοῦ
 ἔκανε ὁ δεξιὸς του γείτονας, ὁ λαμπρὸς
 ἐκεῖνος κόμης τῆς Φωρᾶς ἢ Ντὲ λά
 Φωρᾶ, ὁ θελκτικώτερος σύντροφος, ἔλε-
 γε, ποῦ εἶδε στὴ ζωῆ του. Γι' αὐτὸ συ-
 χνά τοῦ παρουσίαζε τὴν ἀσημένια ταμ-
 πακίερα του, γαμάτη ταμπάκο ἰσπανικὸ,
 καὶ τοῦ ἔλεγε :

— Ταμπακίζετε, Ἐκλαμπρότατε ;...
 Πάρτε, σ'ας παρακαλῶ, μιὰ πρέζα...
 εἶναι ἔξοχος ταμπάκος, γιὰ πρίγκηπες !...
 Καὶ ξεσκονίζει τὸ μυαλό.
 Ὁ Ἄτσαλοκάρης, γιὰ δεκάτη φορὰ,
 ἔλεγε στὸν Πιερρότο, ποῦ δὲν τὸν ἀκου-
 γε καθόλου, μιὰ πολεμικὴ ἱστορία, ποῦ
 τὴν ἄφινε πάντα ἀτέλειωτη καὶ τὴν ἀρ-
 χίζε ἔξ ἀρχῆς.
 Ὁ Κομφοκατσίδης, τραβώντας τὸν Μι-
 στανφλοῦτο ἀπὸ τὸ κουμπὶ τῆς ζακέτας
 του, τοῦ ἐξηγεῖτο πὼς, ἐπειδὴ ἦταν δευτε-
 ρότοκος, εἶχε καταταχθῇ στὸ σῶμα τῶν
 Γάλλων-Φρουρῶν, μὰ δὲν εἶχε ὑπερβῇ
 τὸ βαθμὸ τοῦ δεκανέα ἔξ αιτίας φοβερῶν
 ἀδικιῶν. Ἄξασα ὅμως, καταλαβαί-
 νοντας τὸ λάθος ποῦ ἔκανε — (ἀκού-
 σθηκε ποτὲ εὐγενὴς καὶ μείνη στὸ
 στρατὸ δεκανέας καὶ μάλιστα νὰ
 τὸν ἀδικοῦν;) — προσπάθησε νὰ τὸ
 διορθώσῃ κι' ἐπρόσθεσε πὼς ὁ πρω-
 τότοκος ἀδελφὸς του πέθανε κι' ἐκλη-
 ρονόμησε αὐτὸς τὸν τίτλο τοῦ καὶ
 τὴν περιουσία.
 Στ' ἀριστερὰ τοῦ κ. Κάσσανδρου,
 ὁ Ραντὶ-Γκρι προσπαθοῦσε νὰ φανῇ
 εὐχάριστος στὴν Κολομπίνα καὶ νὰ
 τὴν θέλῃ μὲ ἱστορίες καὶ μὲ περι-
 ποιήσεις. Ἐκεῖνη ὅμως μόλις καὶ
 μετὰ βίας ἄκουγε τίς ἱστορίες του,
 δὲν δέχονταν τίποτ' ἀπὸ τὸ χέρι του
 καὶ δὲν τοῦ ἔλεγε λέξη.
 Οἱ ἄλλοι καλεσμένοι, μαζί τους
 κι' ὁ Ἀρλεκίνος, ἐτρωγαν, ἔπιναν,
 τραγουδοῦσαν κι' ἐκερνοῦσαν. Ἀπὸ
 τὴν ἀρχὴ τῆς βεγγέρας δὲν ἔκαναν
 κι' ἄλλη δουλειά.
 Ὡστόσο ὁ Ραντὶ-Γκρι, ποῦ τὸν
 ἐπείραζε ἡ πεισματικὴ βουδαμάρα
 τῆς Κολομπίνας, ἐνόμισε πὼς θὰ
 μποροῦσε νὰ τὴν ἐξυμμενίσῃ μ' ἓνα
 τραγούδι. Καὶ καθὼς εἶχε τὴν ἰδέα
 πὼς ἦταν ἔξοχος τραγουδιστής, ση-
 κώθηκε καί, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κε-
 φάλι τῆς Κολομπίνας, ἄρχισε νὰ λέη,
 μὲ χίλιες παραφωνίες ἓνα ἀράπικο
 τραγούδι, ποῦ ἡ ἐπωδὸς του ἦταν ἔτσι:
 Ὁμορφοῦλή μου Ἀραπάκο,
 ὅπου πίνεις καὶ ταμπάκο !
 σὲ χιπιόνηνε κι' ὄλο κλαῖς,
 καὶ τὰ πάθη σου μὰς λές.
 Κακομοίρη μου Ἀραπάκο,
 ὅπου πίνεις καὶ ταμπάκο !
 Τὴν ἐπωδὸ αὐτὴ τὴν πῆραν κι' οἱ
 ἄλλοι καὶ τὴν τραγουδοῦσαν μαζί μὲ τὸν
 Ραντὶ-Γκρι «ἐν χορῶ». Ὁ κ. Κάσσαν-
 δρος, καταχαριστικώμενος, καθύστεσε τὴν
 ταμπακίερα του στὸν τραγουδιστὴ καὶ
 τοῦ ἔλεγε :
 — Πάρτε, Ἐκλαμπρότατε, ἀφοῦ τὸ
 λέει καὶ τὸ τραγούδι !
 Κι' ἀπὸ μέσα του ἐπρόσθετε :
 Ἐγὼ ἐπὶ μὰς κάνεις τὸν Ἀράπη,
 μὰ ἐγὼ τὸ ξέρω πὼς δὲν εἶσαι.
 (Ἐπεται συνέχεια)

KIMON ALKIANIS

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΗΜΕΡΙ Περνούν οι εφοδιαζόμενοι με τόμους της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΕΣ

Α. Έτσι ήταν αυτός πάντα του. Μιλούσε σιγά, πολύ σιγά κι' ο χαρακτήρας του έτυχε ν' άρση...

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Κοντά στη γάχη του βουνού, Άχ, άκουσε κεί πέρα Ένα μικρό βοσκάπουλο...

ΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑΡΝΑΧΙ ΑΥΧΟΥ ΤΟΥ

Τα κάτασπρα σαν χιόνι, Πώς τρέχουνε χαρούμενα. Στό πρόσωπο σετόνι,

Μ' ΑΥΤΗ Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Πού άκούγεται από πέρα Να τραγουδά άτέλειωτα Στόν πρωινό άγέρε,

Β. Έτσι ήταν αυτός πάντα του.

Μιλούσε δυνατά, κι' ο χαρακτήρας του ήταν άνυπόφορος...

ΕΙΝΑΙ ΝΥΧΤΑ. Τά φεγγάρι κοντεύει να μέσουρασιάση...

ΕΚΕΪ ΜΕΣ ΣΤΟ ΥΑΛΙΝΟ ΤΟ ΜΑΓΕΥΜΕΝΟ.

Κάθε καρδιά τόν πόνο της ξεροσάσ' λές και τό πνεμα τ' άφριμένο,

ΜΙΑ ΠΑΡΕΙ ΔΙΑ ΤΟ ΓΛΥΝΤΙΔΕΣ ΜΟΙΡΑΣΜΕΝΟΙ...

Μιά παρεί από γλυντιδες μοιρασμένοι σε δύο βάρκες διακόφτουνε τή σιγαλιά της νύχτας.

ή γλυκιά αυτή μελωδία καθιστά τη μαγευτική φύση πιδ μαγευτική, πιδ όρασία. Οι βάρκες άκουακουνηθήκανε...

ΚΡΙΕΙΜΟΝΟΡΑΤΗ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

11. Ποίαν τύχην θεωρείτε ως περισσότερο άξιολύτητον;

Μά τόσες τύχες θάγγραφα, πού δεν χωρεί ο στίχος. (Διάκ., Ασηή) Δυστυχομένος ο τυράλος μ' αυτή την τύχη πόχει. (Διακέρ., Ασεός)

12. Αν έπιτρέπεται ή ερώτησις, πόσον έτών ελθε;

Η ερώτησις έπιτρέπεται, άλλ' ή άπάντησις όχι. (Μανόν) Είμαι τόσον δόνον κανέλι. (Σεπομένος Δόδοος)

13. Ποίον όνομα θα έλαμβάνετε αν ή εκλογή άφίγητο ελς υμάς;

Μονάχο του τόνομα ποτέ δεν έδοσθη. (Διάκων Δαυή)

14. Ποία ύπηρέση ή εδυχεστέρα σιγητή τού βίου σας;

Σάν άνειρο περνά κάθε εδυχης στιγμή. (Καρσιανός)

15. Ποία δε ή δυστυχεστέρα;

Όταν άφρωτογνώρισα, τού κόσμου την άπάτη. (Έθνικό Δάβαρο)

ΑΠΑΤΗ ΧΩΡΙΚΟΥ

Ένας χωρικός έφερε μίαν ήμεραν ένα καλό τι μίλα ελς τό σπιτι ενός κυριου πολύ πλουσιου.

Έρωτόν τόν Τοτό; - Τι είναι ο αόλος; - Έπίθετον. - Μπά; Και πώς κάνουν τό τρία γένη; - Ο αόλος, ή σάλα, τό σάλι, Έσάλη από τή Φύρο τω Δεβάντε...

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Έρωτόν τόν Τοτό; - Τι είναι ο αόλος; - Έπίθετον. - Μπά; Και πώς κάνουν τό τρία γένη; - Ο αόλος, ή σάλα, τό σάλι, Έσάλη από τή Φύρο τω Δεβάντε...

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Α) Παιγνιον Έσάλη από τ. Μακεδόνας Προσκόπου

Table with 3 rows and 3 columns: AY TON TA, E NO Y, ΠΕΙ ΣΕ Ο ΘΗ ΤΑΙ ΨΩΝ

Β) Μαγική Εξών άνευ Εικόνας

Έσάλη από τής Διλίας - Μπά! καλέ, είναι ψηλά και, δεν έχου φόβο να τους φθάση ή γάτα. - Για ποιους λές; - Να τους ξαναπό θέλει;

γ) Ατά τούς Γαλαμαθεύς Έσάλη από τού Οσωνίου Βέλου + *** = Ληθή. + *** = Άγαστη. + *** = Δεδρόλαν. + *** = Θούελλα. + *** = Σχολή.

Δύσεις τού 55ου φύλλου

α.) Πορτοκαλέ, άμυδαλέ, μηλέα, σικη, - β.) Ο Παλλός ή παύλα. - γ) Aprés dommage chacun est sage.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη ή συνδρομή, να απειθούν να τήν αναβώσουν. Ελς τούτασις περιστασις καμμία καθυστέρησις δεν έπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τό έργον μας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Αθήνα, την 31 Ιουλίου 1919. Στερότυπον: Δεν άπαντώ ελς ερωτησεις και άπορίας, πού εσκόλα βρλακει καθύνας τήν άπάντησιν και τήν λύσιν στόν « Οδηγόν τού Συνδρομητάδ », έμα τόν διαβόση προσεκτικά.

ΕΙΣ ΤΩΝ « Έρασιτεχνικών Σούλλογων » έβήλασαν άκόμη συμμετοχήν ή καιία Παρασκευή (συνδρομητήρια μου χωρίς ψευδώνυμον) και τό Έσάλη από τής Είμαρμένης

Ο κυνηγός: - Μικρό, μίν ελδες να περάση από δύο κανένας λαγός; - Μάλιστα, κύριε; - Πόνε; Λέγε γρήγορα!.. - Μά πέρασι, θαρωά. Έσάλη από τής Μεγάλης Ίδεας

Πολύ με συγκίνησε τό γράμμα σου Ίσπότη δε Βαδρό, πού περιγράφει πώς στή άρρώστια σου σ' έκαμε καλή ή διάπλασις. Για τό άλλο πού μου γράφετε, λές παρασκουε τή λέγη περί γάμου μελών τού Έρασιτεχν. Σούλλογου» σίτοι σε περιμένουμε.

Έχω ύπ' όφει μου τέσσερα άριστάγια γράμματά σου, Μικρά Ήγεμονία. Έφέτελα τας παραγγελλας σου και σ' ευχαριστώ για τό καλά λόγια. Πολλά χαιρετισματα στο Στερενό Τσαχηνάκι.

Τά ελξης μου γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

Και πρώτο δεν έχεις ψευδώνυμο, μόνο δε με ψευδώνυμο δημοσιεύσι κομμάτι στή Σελίδα, άειτερο, δεν δέχρημαι τώρα από κανένα. Τρίτο, μου εχεις στείλει ένα μεγάλο Έγγραφο στήν Έλευθερία; με τό ιδιο μέτρο και σχεδόν με τίς ίδιες ιδέες τού Σολωμού. Τι να τόν κάνω; - Τό «Καλοκαίρι» σου όμως ήταν πολύ όμοιο και, αν θέρη, πάρε ψευδώνυμο να τό δημοσιεύσω.

Κιόρι με γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη ή συνδρομή, να απειθούν να τήν αναβώσουν. Ελς τούτασις περιστασις καμμία καθυστέρησις δεν έπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τό έργον μας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Αθήνα, την 31 Ιουλίου 1919. Στερότυπον: Δεν άπαντώ ελς ερωτησεις και άπορίας, πού εσκόλα βρλακει καθύνας τήν άπάντησιν και τήν λύσιν στόν « Οδηγόν τού Συνδρομητάδ », έμα τόν διαβόση προσεκτικά.

ΕΙΣ ΤΩΝ « Έρασιτεχνικών Σούλλογων » έβήλασαν άκόμη συμμετοχήν ή καιία Παρασκευή (συνδρομητήρια μου χωρίς ψευδώνυμον) και τό Έσάλη από τής Είμαρμένης

Ο κυνηγός: - Μικρό, μίν ελδες να περάση από δύο κανένας λαγός; - Μάλιστα, κύριε; - Πόνε; Λέγε γρήγορα!.. - Μά πέρασι, θαρωά. Έσάλη από τής Μεγάλης Ίδεας

Πολύ με συγκίνησε τό γράμμα σου Ίσπότη δε Βαδρό, πού περιγράφει πώς στή άρρώστια σου σ' έκαμε καλή ή διάπλασις. Για τό άλλο πού μου γράφετε, λές παρασκουε τή λέγη περί γάμου μελών τού Έρασιτεχν. Σούλλογου» σίτοι σε περιμένουμε.

Έχω ύπ' όφει μου τέσσερα άριστάγια γράμματά σου, Μικρά Ήγεμονία. Έφέτελα τας παραγγελλας σου και σ' ευχαριστώ για τό καλά λόγια. Πολλά χαιρετισματα στο Στερενό Τσαχηνάκι.

Τά ελξης μου γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

Κιόρι με γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

Κιόρι με γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη ή συνδρομή, να απειθούν να τήν αναβώσουν. Ελς τούτασις περιστασις καμμία καθυστέρησις δεν έπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τό έργον μας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Αθήνα, την 31 Ιουλίου 1919. Στερότυπον: Δεν άπαντώ ελς ερωτησεις και άπορίας, πού εσκόλα βρλακει καθύνας τήν άπάντησιν και τήν λύσιν στόν « Οδηγόν τού Συνδρομητάδ », έμα τόν διαβόση προσεκτικά.

ΕΙΣ ΤΩΝ « Έρασιτεχνικών Σούλλογων » έβήλασαν άκόμη συμμετοχήν ή καιία Παρασκευή (συνδρομητήρια μου χωρίς ψευδώνυμον) και τό Έσάλη από τής Είμαρμένης

Ο κυνηγός: - Μικρό, μίν ελδες να περάση από δύο κανένας λαγός; - Μάλιστα, κύριε; - Πόνε; Λέγε γρήγορα!.. - Μά πέρασι, θαρωά. Έσάλη από τής Μεγάλης Ίδεας

Πολύ με συγκίνησε τό γράμμα σου Ίσπότη δε Βαδρό, πού περιγράφει πώς στή άρρώστια σου σ' έκαμε καλή ή διάπλασις. Για τό άλλο πού μου γράφετε, λές παρασκουε τή λέγη περί γάμου μελών τού Έρασιτεχν. Σούλλογου» σίτοι σε περιμένουμε.

Έχω ύπ' όφει μου τέσσερα άριστάγια γράμματά σου, Μικρά Ήγεμονία. Έφέτελα τας παραγγελλας σου και σ' ευχαριστώ για τό καλά λόγια. Πολλά χαιρετισματα στο Στερενό Τσαχηνάκι.

Τά ελξης μου γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

Κιόρι με γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

Κιόρι με γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη ή συνδρομή, να απειθούν να τήν αναβώσουν. Ελς τούτασις περιστασις καμμία καθυστέρησις δεν έπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τό έργον μας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Αθήνα, την 31 Ιουλίου 1919. Στερότυπον: Δεν άπαντώ ελς ερωτησεις και άπορίας, πού εσκόλα βρλακει καθύνας τήν άπάντησιν και τήν λύσιν στόν « Οδηγόν τού Συνδρομητάδ », έμα τόν διαβόση προσεκτικά.

ΕΙΣ ΤΩΝ « Έρασιτεχνικών Σούλλογων » έβήλασαν άκόμη συμμετοχήν ή καιία Παρασκευή (συνδρομητήρια μου χωρίς ψευδώνυμον) και τό Έσάλη από τής Είμαρμένης

Ο κυνηγός: - Μικρό, μίν ελδες να περάση από δύο κανένας λαγός; - Μάλιστα, κύριε; - Πόνε; Λέγε γρήγορα!.. - Μά πέρασι, θαρωά. Έσάλη από τής Μεγάλης Ίδεας

Πολύ με συγκίνησε τό γράμμα σου Ίσπότη δε Βαδρό, πού περιγράφει πώς στή άρρώστια σου σ' έκαμε καλή ή διάπλασις. Για τό άλλο πού μου γράφετε, λές παρασκουε τή λέγη περί γάμου μελών τού Έρασιτεχν. Σούλλογου» σίτοι σε περιμένουμε.

Έχω ύπ' όφει μου τέσσερα άριστάγια γράμματά σου, Μικρά Ήγεμονία. Έφέτελα τας παραγγελλας σου και σ' ευχαριστώ για τό καλά λόγια. Πολλά χαιρετισματα στο Στερενό Τσαχηνάκι.

Τά ελξης μου γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

Κιόρι με γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

Κιόρι με γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη ή συνδρομή, να απειθούν να τήν αναβώσουν. Ελς τούτασις περιστασις καμμία καθυστέρησις δεν έπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τό έργον μας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Αθήνα, την 31 Ιουλίου 1919. Στερότυπον: Δεν άπαντώ ελς ερωτησεις και άπορίας, πού εσκόλα βρλακει καθύνας τήν άπάντησιν και τήν λύσιν στόν « Οδηγόν τού Συνδρομητάδ », έμα τόν διαβόση προσεκτικά.

ΕΙΣ ΤΩΝ « Έρασιτεχνικών Σούλλογων » έβήλασαν άκόμη συμμετοχήν ή καιία Παρασκευή (συνδρομητήρια μου χωρίς ψευδώνυμον) και τό Έσάλη από τής Είμαρμένης

Ο κυνηγός: - Μικρό, μίν ελδες να περάση από δύο κανένας λαγός; - Μάλιστα, κύριε; - Πόνε; Λέγε γρήγορα!.. - Μά πέρασι, θαρωά. Έσάλη από τής Μεγάλης Ίδεας

Πολύ με συγκίνησε τό γράμμα σου Ίσπότη δε Βαδρό, πού περιγράφει πώς στή άρρώστια σου σ' έκαμε καλή ή διάπλασις. Για τό άλλο πού μου γράφετε, λές παρασκουε τή λέγη περί γάμου μελών τού Έρασιτεχν. Σούλλογου» σίτοι σε περιμένουμε.

Έχω ύπ' όφει μου τέσσερα άριστάγια γράμματά σου, Μικρά Ήγεμονία. Έφέτελα τας παραγγελλας σου και σ' ευχαριστώ για τό καλά λόγια. Πολλά χαιρετισματα στο Στερενό Τσαχηνάκι.

Τά ελξης μου γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

Κιόρι με γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

Κιόρι με γράφει ή Ψογγ: ε' Εδιδασκα κι' έπι τι; Πετρις στόν Ήλιο κι' είναι περιτό δ' σου πού ποσο εχαριστήθηκα... Έμεις ελα στω σπιτι, πού είμαστε, έφρι, έφαρτικολι βιβλιοφάγες, λές ότι δεν ύπαρχε Έλλην πεζογράφος σάν τόν κ. Σε νήπουλο. Καί φυσικά ευχαριστούμετά ή; Έλληνας να τόν διαδέξουμε πιδ πού από τούς έβουνας, τούς όποιους διαβόουμε βέβαια μ' ευχαρίστηση, όχι όμως κατό με περιφρόνηση. Χεραφει καλό στω σου ασ τή τελευταία αυτά λόγια. Είναι λόγια άληθινή; Έλληνοπούλας. Έσαι άκριβώς έγραφε μ' από φορά κι' ο Έλευθερις Βενιζέλος στόν συγγραφέα τού «Κόκκινου Βράχου»: « Αισθάνομαι έθνηκή υπερήφανα όταν διαδάζω τά έργα σου! ». Να, είναι πολύ σπουδαίο αυτό! Ένας έβου, συγγραφέας;

